

Bůh se přiznává ke svému milovanému Synu

Iz 42, 1-9

Bůh se přiznává ke svému milovanému Synu

Tehdy přišel Ježíš z Galileje za Janem k Jordánu, aby se od něj nechal pokřtít. Jan mu v tom ale velmi bránil: „Já potřebuji být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš za mnou?“ „Nebráň tomu,“ odpověděl mu Ježíš. „Takto máme naplnit veškerou spravedlnost.“ A tak mu nebránil. Jakmile byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody a hle, otevřela se mu nebesa a spatřil Božího Ducha, jak sestupuje z nebe jako holubice a přichází na něj. Vtom se z nebe ozval hlas: „Toto je můj milovaný Syn, kterého jsem si oblíbil.“

Mt 3, 13 -

17

Místo, kde Jan křtí není ledajaké. Přes Jordán prošli izraelité do zaslíbené země. Tam slyšeli z Jozuových úst:

„Očistěte se ode všech svých hříchů, obnovte s Bohem svoje sliby a ukažte to tím, že se zbavíte vši vnější nečistoty. Zítra,“ řekl Jozue, “přímo před vašimi zraky Hospodin vykoná mimořádné věci.” (Joz 3,5 SNC)

Jordán přešel suchou nohou i Eliáš (2.Kr 2). Akt křtu, který doprovází Janovo zvěstování, je neobvyklý v tom, že ti, kteří přicházejí, se aktu křtu podřizují, že jej na nich vykonává někdo jiný, v tomto případě Jan. Ponořením do vody se očišťovali i kněží před službou ve Chrámu.

Mezi těmi, kteří přicházejí k Jordánu za Janem, je, jako jeden z mnoha, také Ježíš. I on stojí o Janův

křest. Jan v té chvíli - podobně jako později Petr - vyslovuje něco, co mu je v té chvíli dáno. Skrytý, vyvolený Boží Král jde cestou člověka. Na břehu Jordánu je Bůh se svým lidem. Přicházející Král není ale jen zplnomocněným vyslancem. Je královým synem. Král je jeho Otcem. Znovu se tu otevírá téma pravého abrahamovského a davidovského synovství. Ta otázka - kdo je tento? - tu od této chvíle bude trvale a budeme ji slyšet ne samoučelně, ale proto, abychom si ji sami položili. Jejím zodpovězením se otevírá člověku nebe. Na břehu Jordánu stojí ale také velekněz, aby se očistil dřív, než přinese oběť za hříchy lidu. Ten, který převede přes Jordán.

Až pod křížem pochopíme, oč v aktu Ježíšova křtu jde. SNC překládá : *Ježíš mu odpověděl: "Jen to, prosím, udělej. Musíme splnit Boží vůli."* A tak ho Jan pokřtil.

Křest je projevem Ježíšova rozhodnutí vstoupit na cestu, která naplní, zrealizuje Boží vůli. V tom je nefalšovaně abrahamovský..

Ježíšův křest (v protikladu s farizeji a saduceji) není výrazem vnějšího, ale vnitřního ztotožnění se s Boží vůlí v jeho životě. Na toto ztotožnění odpovídá Boží hlas. Je v něm víc než uspokojení nad Synem. Otcovým výrokem/činem je Syn zplnomocněn k uskutečnění, naplnění Božího záměru, ke kterému se přihlásil.

Přicházející Království je prostorem přijímání a uskutečňování Božího záměru s člověkem. I takto můžeme rozumět křtu. Vstupem do tohoto prostoru naplňování Božích záměrů se stáváme součástí Jeho vlády. Čím se stal křest nám? Na břehu Jordánu stojí s *pověřením* nový Jehošua: „Bůh je záchrana“.

Petr Mrázek

(Vsetín)

Původní, neupravená verze odeslaná do SŽ. Uvedené doprovodné texty (často starozákonní), na které se často výklad odvolává, ozřejmují vykládaný text a vybízejí k hlubšímu ponoru.